

η ιστορία
Γκιλγκαμές

ΣΟΥΜΕΡΙΑΚΟ ΕΠΟΣ

όπως την αφηγήθηκε η

ΓΙΓΕΝ ΛΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΚΟ ΛΟΡΕΝΤΣΕΤΤΙ

μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Δύο

Σε μια σπουδαία αρχαία πόλη που την
έλεγαν Ουρούκ, ζούσε ένας νεαρός
βασιλιάς, ο Γκιλγκαμές. Πατέρας
του Γκιλγκαμές ήταν ο βασιλιάς
Λουγκαλμπάντα και μητέρα του η
θεά Νινσούν, κι έτσι στις φλέβες του
Γκιλγκαμές έτρεχε αίμα θεϊκό. Όντας
ιδιαίτερο παιδί (και ποιο παιδί δεν
είναι ιδιαίτερο; μπορεί να με ρωτήσετε,
και είναι αλήθεια: όλα τα παιδιά είναι
ιδιαίτερα) –ακριβώς όπως εσύ κι οι
φίλοι και οι φίλες σου–, ο Γκιλγκαμές
ήταν έξυπνος και όμορφος και
γεροδεμένος, το τέλειο παιδί στα μάτια
των γονιών του.

Για όλα τα παιδιά, ο πρώτος κόσμος που
γνωρίζουν είναι το σπίτι τους, το μέρος όπου η
κάθε γωνιά προσφέρει προστασία και παρηγοριά.
Έχεις δει τα μικρά παιδάκια που εξερευνούν
το ίδιο κουτί με τα παιχνίδια κάθε μέρα με νέο

ενδιαφέρον; Αυτό συμβαίνει γιατί στο μυαλό των παιδιών τα παιχνίδια δεν παλιώνουν, και κάθε μέρα γίνονται κομμάτι μιας νέας περιπέτειας. Καμιά φορά όμως, όλο και κάτι πάει στραβά την ώρα του παιχνιδιού: μπορεί το αγόρι να πετάξει το ρομπότ του στην άλλη άκρη του δωματίου ή το κορίτσι να κάνει κομματάκια την αγαπημένη της χάρτινη πριγκίπισσα. Αυτό δε συμβαίνει επειδή δεν αγαπάνε τα πράγματά τους. Το εγώ του παιδιού, η συνείδηση του εαυτού του, μεγαλώνει αναγκαστικά όπως μεγαλώνει και το σώμα. Σε αντίθεση όμως με το σώμα, το εγώ μπορεί καμιά φορά να παραμεγαλώσει. Το κάθε εγώ, αν δεν το ελέγξεις σωστά, μπορεί να γιγαντωθεί και να γίνει ένα καταστροφικό τέρας. Συχνά, το μυαλό των παιδιών δεν έχει τόση πείρα ώστε να ξέρει πότε το εγώ τους αναπτύσσεται πέρα από τα όρια και αρχίζει να βλάπτει τους άλλους και το ίδιο το παιδί. (Θα σας πω ένα μυστικό: υπάρχουν ακόμα και μεγάλοι που δεν ξέρουν πώς να ελέγξουν το εγώ τους.)

Και αυτό ακριβώς συνέβη και στον Γκιλγκαμές. Όταν ήταν μικρός, είχε ολόκληρη την πόλη της Ουρούκ για παιδική χαρά· η πόλη ήταν η σχολική του τάξη καθώς μεγάλωνε· και μετά, όταν ανέβηκε στον θρόνο, η πόλη έγινε ο κόσμος που

διαφέντευε. Τι υπέροχο μέρος που ήταν η Ουρούκ για τον Γκιλγκαμές. Περπατούσε στην πόλη με το κεφάλι ψηλά, και όλοι τον αναγνώριζαν και τον αντιμετώπιζαν με δέος. Τα σπίτια κατά μήκος του δρόμου άνοιγαν τις πόρτες τους για χάρη του, γιατί του ανήκαν· το ίδιο και τα λουλούδια που άνθιζαν μπροστά στα σπίτια, τα πουλιά που έκαναν τις φωλιές τους κάτω από κείνες τις στέγες, οι άντρες κι οι γυναίκες που κατοικούσαν στα σπίτια. Ο Γκιλγκαμές αγαπούσε όλα αυτά που του ανήκαν, αλλά όπως συμβαίνει συχνά με τα κακομαθημένα παιδιά, ένωθε τότε τότε κάτι άγριο και ατίθασο να σκάει μέσα στην καρδιά

του, κάτι που τον έκανε να διψά για πιο πολλά, όλο και πιο πολλά. Αλλά πιο πολλά τι; Δεν ήξερε· δεν είχε καν τα λόγια για να ζητήσει αυτό που του έλειπε. Έτσι, μέσα στον θυμό και τη σύγχυσή του, τον έπιανε μια μανία κι άρχιζε να κλοτσάει και να τσαλαπατά όποιον έβρισκε μπροστά του. Και το χειρότερο, έπαιρνε μικρά αγοράκια από τα χέρια των πατέρων τους και τα πετούσε εδώ κι εκεί, όπως πετάει ένα παιδί το ρομποτάκι του. Τα παιδιά υπέφεραν, αλλά τα κλάματα και οι φωνές τους έκαναν απλώς τον Γκιλγκαμές πιο τολμηρό και πιο σκληρό, οπότε άρχισε να αρπάζει κοριτσάκια από τις μητέρες τους, να τα παίρνει μαζί του στο σπίτι και να τα κάνει κομματάκια σαν ανήμπορες χάρτινες πριγκίπισσες.

Οι κάτοικοι της Ουρούκ, έντρομοι με την τυραννική συμπεριφορά του Γκιλγκαμές αλλά και επειδή δεν τολμούσαν να του αντισταθούν προσωπικά, βάλθηκαν να προσεύχονται στους θεούς: «Πατέρα επουράνιε, σε παρακαλούμε, άκου τα βάσανά μας. Ο Γκιλγκαμές είναι ένας νέος, λαμπρός βασιλιάς, δεν ξέρει όμως τα όρια της δύναμής του. Βοήθησέ μας, σε παρακαλούμε, σώσε μας από αυτές τις δυστυχίες!».

Ο Ανού, ο βασιλιάς όλων των θεών, άκουσε την έκκλησή τους και σκέφτηκε ένα σχέδιο. Εκείνο το

βράδου ο Γκιλγκαμές είδε ένα παράξενο όνειρο, και την επόμενη μέρα πήγε στη μητέρα του, τη θεά Νινσούν.

«Μητέρα» είπε ο Γκιλγκαμές. «Είδα ένα όνειρο χτες βράδυ. Έπεσε από τον ουρανό ένα λαμπερό αστέρι πάνω στην Ουρούκ και τη μεταμόρφωσε σε βράχο. Προσπάθησα να σηκώσω τον βράχο, αλλά ήταν πολύ βαρύς. Προσπάθησα να τον παρατήσω εκεί που έπεσε, αλλά ήταν λες και ο βράχος με καλούσε και δεν μπορούσα να τον αφήσω. Στο όνειρό μου σήκωσα τα μάτια και σε κοίταξα εκεί στον ουρανό, κι εσύ μου χαμογέλασες και μου είπες πως ο βράχος ήταν ο δεύτερος εαυτός μου, το άλλο μου μισό».

Όταν ο Γκιλγκαμές τελείωσε την αφήγηση του ονείρου του, η θεά Νινσούν, που ήταν μητέρα σοφή και γεμάτη αγάπη, χαμογέλασε. «Γιε μου, ο βράχος του ονείρου σου, που ήρθε από τον ουρανό, σημαίνει κάποιον που θα σε πλησιάσει σαν αληθινός φίλος».

«Φίλος;» ρώτησε ο Γκιλγκαμές. Ποτέ δεν του είχε περάσει από το μυαλό πως είχε ανάγκη κάποιον φίλο. Ως ηγεμόνας, είχε γέροντες να τον συμβουλεύουν και πολεμιστές να τον υπερασπίζονται· στο παλάτι του είχε μάγειρες και καμαριέρες και υπηρέτες να τον φροντίζουν, και

μουσικούς και τραγουδιστές να τον διασκεδάζουν όταν ένιωθε κουρασμένος. «Σε τι χρησιμεύει ο φίλος;»

«Ένας αληθινός φίλος» είπε η Νινσούν
«μοιράζεται τις χαρές και την ευτυχία σου, και σε παρηγορεί όταν είσαι λυπημένος. Σε βοηθά να σκεφτείς καθαρά όταν δεν μπορείς ν' αποφασίσεις και σε προστατεύει όταν οι κίνδυνοι σε βρίσκουν απροετοίμαστο. Ο αληθινός φίλος είναι ο σύντροφος της καρδιάς σου».

Ο Γκιλγκαμές γούρλωσε τα μάτια. «Μητέρα, δε βλέπω την ώρα να αποκτήσω έναν αληθινό φίλο. Μακάρι να με βρει σύντομα».